

Feministky v Mexiku narazili na transrodových mužov - predátorov. Revolúcia požiera svoje deti

- CZ24 News | 28. května 2021

MEXIKO: Ako to mnohí konzervatívci predpovedali a ako to bolo už za posledné roky vrcholiacej kultúrnej revolúcie viackrát zdokumentované, sexuálna revolta, či skôr rozvrat, ktorý sa naplno začal v 60. rokoch 20. storočia, uštedruje momentálne údery vlastným deťom. Bumerang sa vrátil a deti a vnuci „*detí kvetín*“ ním dostali do zátylku.

Najnovšia verzia tejto paródie na zdravý rozum, hraničiacej s čiernym humorom, sa odohráva v Mexiku. Tam, v krajine kaktusov a hlbokkej slobodomurárskej tradície, bolo v roku 2019 uzákonené pravidlo, podľa ktorého musí byť rozdelenie kresiel medzi mužmi a ženami na kandidátkach strán presne 50 % na 50 %. K všeobecnej spokojnosti globálnych organizácií, Matky Zeme a mimovládnych organizácií.

Lenže v Mexiku sú tento rok parlamentné voľby a neúprosná realita volá a hlási sa o svoje práva. Tá realita, o ktorej pochyboval už deklarovaný dobrák Jean Jacques Rousseau a ktorá od vyhnania z Raja hlása skrz skutky človeka jeho dedičné zaťaženie. V Mexiku totiž ide o moc a peniaze, takže ženy, ukolísané pocitom, že sa o ne progresívni zákonodarcovia inkluzívne starajú, boli odrazu

konfrontované s tým, ako je práve LGBT ideológia využiteľná a zneužiteľná proti ich „právam“.

Pokrokový zákonodarca totiž nepredpokladal (alebo naopak predpokladal?), že o hlasy v osvietenom mexickom parlamente budú bojovať aj „*transsexuálne ženy*“, čiže po starom obyčajní muži. Pokrokoví mexickí muži, vedomí si toho, že sa chcú dostať ku korytu a peniazom (pokrok má predsa tiež svoje hranice), sa rozhodli zaťat zuby, potlačiť svoj prirodzený latino-machizmus a kandidovať ako „*transrodoví muži*“, alebo inak „*transsexuálne ženy*“, s pohlavím či bez, všetko jedno, hlavne, aby boli tam. Do mexického parlamentu sa tak prihlásilo až 18 kusov týchto pozoruhodných exemplárov nového človečenstva. Nič sa nedá namietat. Parita zastúpenia bude zachovaná, veď kto by sa opovážil tvrdiť, že títo „*transrodoví muži*“ podvádžajú a nie sú ženami? Tentokrát pravdepodobne aj s nedepilovanými nohami, fúzami ála Speedy Gonzales a nevyhnutným sombrero.

Kánon posvätnej politickej korektnosti totiž týmto novodobým kentaurom zaručuje, že už vyhlásenie o tom, že sa niekto považuje za ženu stačí ako dôkaz, že skutočne ženou aj je. Pre neomarxistických gnostikov totiž neplatia princípy objektívnej reality. Naopak, určujúce je to, čo si kto o sebe myslí, či namýšľa. Objektivita pojmov: muž, žena, pohlavie a podobne potom strácajú akýkoľvek zmysel. Katolíci poznajú túto metódu z modernistickej teológie: staré pojmy sa zoberú, hermeneuticky vyprázdnia, navodí sa tak dojem kontinuity (veď pojmy sú stále rovnaké) a v skutočnosti sa pod týmito pojmami myslí a hlása niečo iné. Pokiaľ to dokáže interpret zabaliť do dostatočne výživnej verbálnej omáčky, vždy sa nájdu uvedomelí truhlíci, ktorí oslnení prívalom cudzojazyčnej terminológie a hegeliánskych bľabotaní, s úctou pokľaknú na tomto hrobe elementárneho poznania. Pokiaľ samozrejme počas prednášky, či uprostred článku, nezaspia. Táto metóda niekedy pozoruhodne funguje aj na mnohých tradičných katolíkov, ktorým stačí naservírovať túto liečebnú kúru, príležitostne zabalenú do terminológie vypreparovanej stredovekej scholastiky, ako v prípade ochorenia Covid-19, a postavia sa do pozoru.

Tento pojmový opar nad novodobým baskervillským trasoviskom, v ktorom by zablúdil nielen dobrák Watson, ale aj jeho večný „*sekírovač*“ Holmes, sa stal osudným aj mexickým feministkám a LGBT úderke. Neskoro zbadali, že sú už po pás v nevábnej, rozvlnenej hmote. Krik, ktorý v Mexiku spustili, keď zbadali, že boli dobehnuté, či skôr, že dobehli samé seba, už nikoho nezaujímal. A mexického *mača* už vôbec nie.

Navyše, na obhajobu náhle transformovaných mužov sa postavil jeden z popredných „*rozhojňovačov*“ pokroku v Mexiku, Luis Vargas. Ten sa v mexickej televízii vyjadril v tom zmysle, že otázka „*transludí*“ je – veľmi zložitá a komunita LGBTQ+ – rôznorodá. Nikoho nie je možné vylúčiť. Logika gnostického šialenstva je neúprosná a jej inteligentnejší „*vnucovači*“ si uvedomujú, že stačí jedno zaváhanie a domček z kariet sa zrúti. Preto vedia, že už nemôžu cúvnuť, nech sa deje čokoľvek. Podobne ako v berlínskom bunkri roku 1945 – *bis zum bittere ende*...

Konzervatívny mexický aktivista Marcial Padillia, riaditeľ organizácie *ConParticipación*, ktorá bojuje proti potratom, za tradičnú rodinu a proti gendrovým inováciám, vhodne prirovnal, v súvislosti s 18 novovzniknutými mužmi, rodovú ideológiu k hadovi hryzúcemu si chvost. Vhodne preto, že ide o jeden z najstarších okultno-slobodomurárskych symbolov. A dodal: „*Rodová ideológia, ktorá je subjektivisticky zmätená a chaotická, nakoniec sama dospeje do bodu zlomu, v ktorom finančné, politické a iné záujmy môžu odhaliť jej klamstvá a zmätok, ktorý spôsobuje.*“

Skúsenosti s neúprosnou realitou mužskej sily, ktorá stále tmársky vzdoruje pokroku, už majú feministky v celom euro-atlantickom priestore. V Anglicku sa do ženských oddelení väzníc hlásia transformované ženo-muži, ktorí (ktoré?) potom znásilňujú pôvodný ženský kolektív, za bezmocného krčenia ramien dozorcov, ktorí musia rešpektovať spleť cestu delikventovej psyché. Na parkoviskách pred americkými vládnymi úradmi, vzorne polarizovaných na mužské a ženské parkovacie miesta, sa na ženské miesta tlačia nové jednorazové „*ženy*“ a arogantne mávajú

panikáriacim policajtom. V univerzitných a stredoškolských sprchách v USA, si novovzniknuté „ženy“ vychutnávajú pohľad na ladné krivky svojich spolužiačok, francúzske ženy z ragbyových mužstiev budú najnovšie otľkané mierne prerastenou a nadmerne svalnatou „ženou“, o hádzanárkach márne sa snažiacich dočiahnuť do výšky zdvihnutých rúk „ženskej“ obryne ani nehovoriac.

Svoje dostali už aj zaslúžilé lesbičky, ako tenistka Martina Navrátilová, alebo ich obhajkyne, ako Jane Rowlingová. Mysleli si, aké sú pokrokové, že viac sa už ani nedá a hľa, skončili na smetisku dejín, ako hovorievali súdruhovia.

Vskutku, byť ženou nebolo v dejinách sveta vždy ľahké, ale na druhej strane: kto to mal vlastne ľahké? Muži ležiaci v zákopoch s roztrhanými črevami alebo odtrhnutou hlavou? Deti v gulagoch? Feministky určite povedia, že za to môžu muži. Avšak, aj keď by sme pripustili, že ženy nemajú svoj diel viny na svetových dejinách, s čím kresťan znály veci nemôže samozrejme súhlasiť, tak možnosť trvalejšie zmeniť niektoré negatívne črty mužskej (ale aj ženskej) povahy, je teraz už tak či tak trestuhodne premrhaná.

Bola totiž doba, volala sa kresťanskou, keď sa vďaka Cirkvi z hulvátskych a chrapúnskych mužov stávali džentlmeni, alebo sa o to aspoň snažili. Uľahčovali ženám život jediným možným spôsobom, akým to reálne ide: individuálnym zvýhodňovaním, prejavmi galantnosti a úcty. Nie hlúpymi smernicami. Za to chceli kresťanskí muži len jedno: aby žena bola ženou, matkou, strážkyňou rodinného krbu. Stelesnením jemnosti a krásy, ktoré normálni muži nepozorovali ani na sebe a ani na iných mužoch.

To je dnes minulosťou. Niet kresťanských mužov (ako všeobecne rozšíreného druhu), niet matiek-strážkyň rodinného krbu. Nepísaná dohoda bola porušená a k slovu sa dostal opäť pohanský samec-predátor. Nevie, v ktorom náboženstve sa modlia známu vetu: „*Bože, ďakujem ti, že si ma stvoril mužom*“, (asi v islame), ale viem, že na nadchádzajúcu dobu sedí ako zadnica na toaletnú misu.

Autor: Branislav Michalka

Zdroj: <https://www.christianitas.sk/>